

СОНЕТ-ПОСВЯТА**(Б. І. МОКІНУ НА 3. 01. 2008)**

Математичних і словесних прерій
Долаючи простори немалі,
Ви цифрозріли Бога на землі,
В шаленій тиші ноосфер-пленерів;

І в світі все складніших машинерій,
І дружньо при гостинному столі,
Й примружено президій на чолі,
І вільно у вітальнях Рад і мерій, ?

Скрізь Ви доречний, зважливий і ... свій.
А на дуелях гострих, полемічних
Обходиться без круглих фраз обтічних.

Нехай же літ і зим міцний сувій
Вам туєю і крейдою все пахне,
Хай птах дніпровський в хвилях не потахне.

ЦКВС* же ... додає надій? І – мрій?

ТАМАРА БУЯЛЬСЬКА

Інтелігентка, бо – з інтелігентів,
Тамара, Болеславова донька,
у мисленні, у вислові тонка –
без винятків, без буїних прецедентів.

У пошуках щоденних аргументів
то максимум наводить, то рядка,
в технічній вишій є за вожака
гумані-та-ри-за-ці-ї «агентів».

То й славиться технічний славний виш
своїми інженерами не лиш,
а й віршами, картинами, піснями;

й хоча епоха ставить на стандарт,
на всепроникний псований поп-арт,
Буяльська з нами, то й Культура з нами.

З такої речі й... тост підняти варт?

ВОЛОДИМИР КРАСІЛЕНКО

З-під Бершаді, зі Львова, із Сибіру,
з політехнічних штотень і рутин
ішов-прийшов до слова праглибин
та й, іскрометне, вніс у днину сіру;

звитаєць семантичного турніру,
примчав, на дачі садить райський крин;
сатири дегустуючи полин,
сатиру в гумор підмішав допіру.

Літа пенсійні? Золота пора!
Безсрібні дні порою золотою
над Бузькою й Дніпровою сагою.

Лаконіка? Вишняк від бога Ра!
Лаконіка в усьому і до всього:
до вишняку, до хліба, до нікого...

Бо хто ж там, хто від розсміху вмира

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

Якщо противник візьме Пустовіти,
Йому шляхи відкриті на Хмільник,
А там і до Оратова язик
Ординців доведе в добу освіти.

Їм дати відсіч як тоді зуміти,
Там за який хапатися патик,
Під проводом яких таких владик
Кобзарські рятувати заповіти?

Тож в Пустовітах виставив Власюк...
Не могорич, але тверду залого
Із книг, які друкує не спрощує.

Власюк, технічних кандидат наук,
Гомеопат же – доктор книгознавства,
Поборювач ординського плюгавства.

Лиш графоман чом сяє: «О. Власюк!»

СТЕПАН ЛІСОВИЙ

Знав досі лиш Іван Волошенко
про те, як зі Степашок у Ладизжин
пішов на веслах і, вернувшись, вижив
Степан – фотомитець, Стрибожий внук.

Літ шістдесят вже мав, але п'ястук
по парубоцьки тис, веслом мотижив,
крутив педалі, тер зимою лижви,
перетирав об сніг, льоди та брук.

Бо – Лісовий! Нащадний вождь Трипілля,
його, Трипілля, всюди представник –
розхристанець, безштанько, войовник.

Фотофанат! Але й до слова-зілля
удатник Божий. Мініатюрист!
У фразі – квітка, лист і падолист.

«Зшивавши» доли, зцілює Поділля?

ВОЛОДИМИР ДЕРЕЧ

Ура і слава Деречу Дмитрові,
Що сина до журфаків не впахав,
Йому свободу змалечку давав
І наставляв на справи йонорові.

Тож хлопець хоч і знався в мислеслові,
Математичних знань скалу довбав,
Сумнівних уникаючи забав;
Студентству дав забави розумові.

І хоч невдячний труд викладача,
На камінь та в болото сівача,
Доцента й дружбана Секретарьова, -

Шукаючи, знаходить не дурних
Пан Володимир і живе для них,
Не гублячи жадоби мислеслова.

... Ще гір лишилось трохи крейдяних?

ГЕОРГІЙ БАГДАСАР'ЯН

Якби лиш совість не спиналя,
Яким би хакером він став,
Яких би мурів наламавав,
Які розклемцав би забрала!
Та й від портала до портала,
Де біс купив, а чорт продав,
Сучасно б кармалюкував
Цей син тбіліського квартала.

А так... Сякі-такі програми
Він тутай пише вечорами
Для наших вінницьких потреб

Та набирає графоманів
Ніщотні тексти ранком раннім –
Ще хто б їх так набрав і де б?

Так сяють парадоксів грані?

ОКСАНА ЗАЛЮБІВСЬКА

Колись щось десь комусь-то за любов
Її далекий предок (гнавши втому?),
Вона ж ніде ніколи і нікому –
Ні за любов, ні, ох, за будь здоров;

Ані за графоманське, ех, бов-бов,
Ні, ох, за підлабузницьку невтому,
Яка негайно їй наб'є оскому:
Як підійшов, то так і відійшов.

Її весь досвід... ні, не провінційний,
Її весь вигляд антикорупційний:
Так, міс Антикорупція вона!

На кафедрі, де інші лиш зі страху
Минають корупційну клятву плаху
У вигляді цукерків та вина...

Хто ж, де й на чім таку підловить птаху?

ВОЛОДИМИР ТИТАРЕНКО

Бушанських, дорошівських килимів
червоно-чорні ритми – як подзвіння,
подзвіння, у якому безгоміння
на дні, на денці пристрасних віків.

Убачити, розчутити – хто б зумів?
А хтось зумів, в собі добувся вміння.
До вміння долучаючи хотіння,
голінних залучаючи умів.

Се міг би бути... тільки Титаренко!
Визвольник раритетів з небуття,
з гниття, із поневаги, зі сміття.

Се ж він і є, розвихрений чубенко,
всміхненко, сперечальченко-слухач,
з трипільської на вселюдську тлумач.

І се ж про нього спів: «Подай рученьку!..»?

ОКСАНА БАРБАК

Поетка юна і худенька,
Трагізму всесвіту співець,